Блукає осінь. Безгомінням
цвіте її очей блакить,
і у садах під вітром синім
багняний плащ її шумить.

Вона мете сумні алеї,
де пада золото руде,
і важкогривий кінь за нею
на чорнім поводі іде.

Вже на квітках іней — не роси,
і недалеко вже до дня,
як сяде осінь жовтокоса
на чорногривого коня,

востаннє гляне на алеї
в диханні голоду й біди
і в даль поїде… А за нею
сніг замітатиме сліди…

1957